

POSTANOWIENIE NR 59/25
ZARZĄDU WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

z dnia 12 lutego 2025 roku

**w sprawie rozpatrzenia zarzutów dotyczących egzekucji administracyjnej złożonych
przez z siedzibą w**

Na podstawie:

Art. 34 § 2 pkt 1, w zw. z art. 17 i 18, w zw. z art. 7§ 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 2505 z późn. zm.) oraz art. 124 i 126 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 572), w związku z art. 60 pkt. 6, art. 61 ust. 1 pkt 2 oraz art. 66 i art. 66a ust. 1 pkt 1, w zw. z art. 207 ust. 1 pkt 2 i ust. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1530 z późn. zm.) w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 818 z późn. zm.) w zw. z art. 25 pkt 1 i art. 26 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 324 z późn. zm.), w zw. z art. 41 ust. 2 pkt 4 oraz art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 566 z późn. zm.).

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w składzie:

Marszałek Województwa Świętokrzyskiego - Renata Janik

Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego - Grzegorz Socha

Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego - Marek Bogusławski

Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego - Anita Koniusz

Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego - Andrzej Pruś

postanawia

oddalić w całości zarzuty spółki z siedzibą w, ul.,
.....w sprawie egzekucji administracyjnej prowadzonej na podstawie tytułu
wykonawczego Zarządu Województwa Świętokrzyskiego w Kielcach nr z dnia
.....

Uzasadnienie

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego jako Instytucja Zarządzająca Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 wydał w dniu decyzję nr o zwrocie środków od których nalicza się odsetki, termin od którego nalicza się odsetki, a także sposób ich zapłaty. Zgodnie z art. 66 w związku z art. 60 pkt 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1530 z późn. zm.) do spraw dotyczących egzekucji należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich, zastosowanie mają przepisy ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Mając na uwadze powyższe w stosunku do dłużnika wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne w administracji. W myśl art. 15 § 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 132), zw. dalej: u.p.e.a. Instytucja Zarządzająca RPOWŚ na lata 2014-2020 wystawiła Upomnienie nr z dnia do dokonania wpłaty należności wynikających z decyzji o zwrocie środków. Niniejsze upomnienie zostało odebrane w dniu

W związku z niewykonaniem obowiązku w dniu sporządzony został tytuł wykonawczy nr, który za pośrednictwem aplikacji e-TW przekazany został Naczelnikowi Urzędu Skarbowego Kraków- Krowodrza w Krakowie. W dniu do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Świętokrzyskiego wpłynęły zarzuty.

Na podstawie art. 33 § 2 u.p.e.a. podstawę zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej może stanowić:

1. nieistnienie obowiązku;
2. określenie obowiązku niezgodnie z treścią obowiązku wynikającego z:
 - a) orzeczenia, o którym mowa w art. 3 i 4 u.p.e.a.,
 - b) dokumentu, o którym mowa w art. 3a § 1 u.p.e.a.,
 - c) przepisu prawa, jeżeli obowiązek wynika bezpośrednio z tego przepisu;
3. błąd co do zobowiązanego;
4. brak uprzedniego doręczenia zobowiązanemu upomnienia, jeżeli jest wymagane;
5. wygaśnięcie obowiązku w całości albo w części;
6. brak wymagalności obowiązku w przypadku:
 - a) odroczenia terminu wykonania obowiązku,
 - b) rozłożenia na raty spłaty należności pieniężnej,

c) wystąpienia innej przyczyny niż określona w lit. a i b.

W piśmie z dnia Spółka zgłosiła zarzut wydania tytułu wykonawczego przedwcześnie wskazując, iż na decyzję ustalającą kwotę do zwrotu został złożony środek ochrony prawnej w postaci skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach. Od wyroku WSA w Kielcach z dnia, sygn. akt została złożona przez Stronę skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Spółka wniosła skargę kasacyjną, w ramach której złożyła wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy. W dniu Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie postanowieniem sygn. akt oddalił ww. wniosek.

Odnosząc się do zarzutu braku wymagalności obowiązku wynikającego z decyzji należy stwierdzić, że taki obowiązek staje się wymagalny w dwóch sytuacjach: jeżeli decyzja, którą został nałożony, stała się ostateczna i nie doszło do wstrzymania jej wykonania albo jeżeli decyzja, którą został nałożony, wprawdzie nie jest ostateczna, ale nadano jej rygor natychmiastowej wykonalności lub jest natychmiast wykonalna z mocy prawa. W niniejszej sprawie wyżej wymieniona decyzja o zwrocie była ostateczna. Zgodnie z art. 61 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. j. Dz.U. z 2024 r., poz 935 z późn. zm.) wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania aktu lub czynności. Wstrzymanie wykonania aktu lub czynności przez sąd przewiduje art. 61 § 3 p.p.s.a. Zarówno Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach jak i Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie odmówiły spółce wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że decyzja nr jest decyzją ostateczną i podlega wykonaniu.

Ustosunkowując się natomiast do kwestii niezasadności prowadzenia postępowania egzekucyjnego wobec udzielenia zabezpieczenia hipotecznego, to ustawodawca w art. 7 § 2 u.p.e.a. sformułował zasadę stosowania najmniej uciążliwego środka egzekucyjnego, zwaną również zasadą najłagodniejszego środka oraz zasadą racjonalnego działania. U jej podstaw leżało założenie, że egzekucja administracyjna nie jest karą za niewykonanie, a jedynie sposobem wykonania obowiązku ciążącego na zobowiązanym i wyrazem humanizowania postępowania egzekucyjnego. Z uwagi na to, że postępowanie egzekucyjne w administracji nie ma charakteru postępowania represyjnego, ustawodawca nakazuje organom egzekucyjnym szukania takiego sposobu wykonania obowiązku, który respektuje interesy zobowiązanego. Przy stosowaniu środków egzekucyjnych nie chodzi o wyrządzenie dolegliwości

zobowiązanemu, ale o zmuszenie go za pomocą najłagodniejszego środka do spełnienia ciążącego na nim obowiązku. Omawiana zasada dopełnia i koryguje zakres stosowania zasady celowości postępowania egzekucyjnego. Należy zauważyć, że z treści art. 7 § 2 u.p.e.a. jednoznacznie wynika konieczność zastosowania takiego środka lub środków egzekucyjnych, które umożliwią wykonanie obowiązku podlegającego egzekucji. Zatem prowadzenie egzekucji administracyjnej jest środkiem mniej uciążliwym dla zobowiązanego aniżeli zajęcie i sprzedaż nieruchomości.

Kolejny zarzut dotyczy braku doręczenia zobowiązanej Spółce upomnienia zawierającego określenie wysokości zobowiązania oraz termin jego płatności. Upomnienie ma z jednej strony walor informacyjny i perswazyjny, przypomina bowiem zobowiązanemu o konieczności wykonania nałożonego na niego obowiązku oraz wskazuje na konsekwencje niewykonania obowiązku – wszczęcie egzekucji administracyjnej. Z drugiej strony doręczenie upomnienia, o ile jest ono wymagane, wywołuje doniosły skutek prawny, ponieważ jest warunkiem dopuszczalności prowadzenia egzekucji. Zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie danych zawartych w upomnieniu (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz.2194) upomnienie zawiera: numer i datę wystawienia upomnienia, imię i nazwisko lub nazwę zobowiązanego i adres jego miejsca zamieszkania lub siedziby, wskazanie treści obowiązku, a w przypadku obowiązku zapłaty należności pieniężnej: określenie rodzaju i wysokości należności pieniężnej, którą należy zapłacić, oraz okresu, którego dotyczy ta należność, wskazanie rodzaju i wysokości odsetek z tytułu niezapłacenia w terminie należności pieniężnej, naliczonych na dzień wystawienia upomnienia, o ile są wymagane, oraz stawki tych odsetek obowiązującej na dzień wystawienia upomnienia, według której należy obliczyć dalsze odsetki do dnia zapłaty, wskazanie sposobu zapłaty należności pieniężnej, odsetek z tytułu niezapłacenia jej w terminie i kosztów upomnienia, wskazanie wysokości kosztów upomnienia, wezwanie do wykonania obowiązku, w tym obowiązku zapłaty należności pieniężnej wraz z odsetkami z tytułu niezapłacenia jej w terminie, naliczonymi na dzień zapłaty, o ile są wymagane, oraz kosztami upomnienia, z zagrożeniem skierowania sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego po upływie 7 dni od dnia doręczenia upomnienia, pouczenie, że w przypadku wszczęcia egzekucji administracyjnej będą stosowane środki egzekucyjne i powstanie obowiązek zapłaty kosztów egzekucyjnych, pouczenia, o których mowa w art. 15 § 1a i art. 36 § 4 u.p.e.a. Wierzyciel, doręczając upomnienie, ponadto poucza zobowiązanego o obowiązku zawiadomienia o zmianie adresu miejsca zamieszkania lub siedziby pod rygorem uznania doręczenia pisma

wierzyciela pod dotychczasowym adresem za skuteczne (art. 36 § 3 i 4 u.p.e.a.). Upomnienie jest przesyłane zobowiązanemu tylko raz. W niniejszym postępowaniu treść upomnienia zawierała wszystkie wskazane w ustawie elementy. Upomnienie zostało wysłane pod aktualny adres Spółki wskazany w Krajowym Rejestrze Sądowym. W odniesieniu do osób prawnych obowiązuje wyrażona w art. 41 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t. j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1061 z późn. zm.) zasada, że siedzibą osoby prawnej jest miejscowość, w której ma siedzibę jej organ zarządzający.

Upomnienie zostało odebrane w dniu przez Panią, która własnoręcznym podpisem potwierdziła jego przyjęcie. Zatem doszło do skutecznego doręczenia upomnienia.

Nieuzasadniony jest także zarzut przedawnienia. W kwestii przedawnienia kluczowym jest, że ustawą z dnia 7 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 1475, dalej powoływana także jako ustawa zmieniająca), która weszła w życie 2 września 2017 r., do ustawy o finansach publicznych dodano przepis art. 66a. Stosownie zaś do art. 66a ust. 1 pkt 1 u.f.p., zobowiązanie do zwrotu środków, o których mowa w art. 60 pkt 6, przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od dnia, w którym decyzja, o której mowa w art. 189 ust. 3b, albo decyzja, o której mowa w art. 207 ust. 9, stała się ostateczna - w zależności od tego, który z tych terminów nastąpi później. W art. 60 pkt 6 u.f.p. do środków publicznych stanowiących niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym ustawodawca zaliczył należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich oraz inne należności związane z realizacją projektów finansowanych z udziałem tych środków, a także odsetki od tych środków i od tych należności. Z kolei decyzja, o której mowa w art. 207 ust. 9 u.f.p., to decyzja określająca kwotę przypadającą do zwrotu powyższych środków, czyli taka jak w niniejszej sprawie. W myśl zaś art. 28 ust. 2 ustawy zmieniającej, do postępowań w sprawie zwrotu środków, o których mowa w ustawie o finansach publicznych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Ustawodawca użył precyzyjnego określenia "do postępowań", a nie na przykład "w sprawach zwrotu", zatem powyższy przepis intertemporalny dotyczy stosowania dotychczasowych przepisów względem postępowań wszczętych przed 2 września 2017 r. Z akt sprawy wynika, że postępowanie w sprawie zwrotu środków zostało wszczęte względem spółki w dniu 29 listopada 2023 r., a zatem w niniejszej sprawie winien mieć zastosowanie art. 66a

u.f.p. Obowiązek zwrotu dotacji powstaje z mocy prawa na skutek zdarzeń opisanych w art. 207 ust. 1 u.f.p., zaś decyzja zwrotowa jedynie określa, a nie ustala wysokość zobowiązania przypadającego do zwrotu. Nie ma zatem charakteru konstytutywnego, a skoro tak to względem takiej decyzji, w zakresie przedawnienia, może być mowa wyłącznie o początku i liczeniu okresu biegu terminu do dochodzenia należności przypadającej do zwrotu, a nie przedawnienia wyegzekwowania należności wynikającej z decyzji zwrotowej. Podsumowując, przedawnienia zobowiązania do zwrotu środków europejskich, w stanie faktycznym niniejszej sprawy, do daty wydania decyzji nie nastąpiło.

Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej okoliczności, uznać należy za bezzasadne zarzuty złożone przez Spółkę z siedzibą w Instytucja Zarządzająca zobowiązana jest zgodnie z art. 13 pkt. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (tj. Dz.U. z 2024 r., poz. 104) do dochodzenia podlegającej zwrotowi kwoty środków związanych z realizacją programów lub projektów finansowanych z udziałem środków unijnych. Jednocześnie brak jest podstaw do zawieszenia postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 56§1 u.p.e.a. oraz umorzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 34 § 4 pkt 3 lit. b u.p.e.a. Organ nie znajduje także podstaw do umorzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie innych przesłanek określonych w art. 59 § 1 u.p.e.a.

Pouczenie

Na niniejsze postanowienie przysługuje zażalenie, które należy wnieść do organu odwoławczego za pośrednictwem organu, który wydał zaskarżone postanowienie, w terminie 7 dni od dnia doręczenia lub ogłoszenia postanowienia.

MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO
RENATA JANIK

(dokument podpisano elektronicznie)

Otrzymuje(a):

1. Naczelnik Urzędu Skarbowego Kraków-Krowodrza w Krakowie;
2. a/a

Do wiadomości:

1. Spółka